

ła się według ceny detalicznej zakupu tych przedmiotów obowiązującej w czasie ustalania odszkodowania z uwzględnieniem stopnia ich zużycia.

§ 14. 1. Wysokość odszkodowania za przedmioty osobistego użytku uszkodzone wskutek wypadku ustala się w wysokości kosztów, jakie byłyby niezbędne do przywrócenia przedmiotów do stanu sprzed wypadku.

2. Jeżeli stopień uszkodzenia jest znaczny, a zwłaszcza jeżeli naprawa przedmiotów byłaby niecelowa bądź jej koszty przekraczałyby wartość uszkodzonego przedmiotu, wypłaca się odszkodowanie w wysokości określonej w § 13.

§ 15. 1. Odszkodowanie określone w § 13 lub 14 wypłaca się na wniosek pracownika, który uległ wypadkowi przy pracy, a w razie wypadku śmiertelnego — na wniosek pozostałej po nim rodziny.

2. Kierownik zakładu pracy rozpatruje wniosek w porozumieniu z radą zakładową i podejmuje decyzje w tej sprawie w terminie 7 dni od złożenia wniosku; o decyzji tej zawiadamia się pisemnie pracownika, a w razie wypadku śmiertelnego — pozostałą po nim rodzinę.

3. Odszkodowanie określone w §§ 13 i 14 powinno być wypłacone w terminie 14 dni od podjęcia decyzji.

Rozdział 5.

Przepisy końcowe.

§ 16. Zakład pracy obowiązany jest wypłacić poszkodowanemu kwotę z tytułu odszkodowania określonego w §§ 6, 8, 13 i 14, którą uznał za właściwą, mimo wniesienia przez zainteresowanego środków prawnych określonych w art. 16 ustawy.

§ 17. Przepisy art. 10—12 ustawy wchodzi w życie z dniem 1 września 1968 r. i mają zastosowanie do wypadków zaistniałych od tej daty.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

145

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1968 r.

w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy na choroby zawodowe.

Na podstawie art. 21 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8), zwanej dalej „ustawą”, stosuje się w przypadkach, w których czasowa niezdolność do pracy, trwałe uszczerbek na zdrowiu, inwalidztwo lub śmierć pracownika nastąpiły wskutek choroby zawodowej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 16 ust. 2 i art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6).

§ 2. 1. Pracownikowi, który stał się inwalidą wskutek choroby zawodowej i został zaliczony do jednej z grup inwalidów, przysługuje renta inwalidzka w wysokości określonej w art. 4 i 5 ustawy.

2. Jeżeli pracownik zmarł wskutek choroby zawodowej, osobom spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów wymienionych w art. 1 ust. 3 pkt 2—4 ustawy przysługuje renta rodzinna w wysokości i na warunkach określonych w art. 7 i 8 ustawy.

§ 3. Pracownikowi, który wskutek choroby zawodowej stał się czasowo niezdolny do pracy, przysługują dodatki do zasiłków z tytułu czasowej niezdolności do pracy w wysokości i na warunkach określonych w art. 9 i 10 ustawy.

§ 4. 1. Jednorazowe odszkodowanie określone w art. 11 ustawy przysługuje tylko wówczas, gdy wskutek choroby zawodowej pracownik został zaliczony do jednej z grup inwalidów lub nastąpiła jego śmierć.

2. Jednorazowe odszkodowanie wynosi 40.000 zł, jeżeli pracownik został zaliczony do I lub II grupy inwalidów, a 30.000 zł, jeżeli został zaliczony do III grupy inwalidów.

3. W razie śmierci pracownika spowodowanej chorobą zawodową przysługuje osobom, o których mowa w § 7, jednorazowe odszkodowanie w wysokości 20.000 zł, niezależnie od zasiłku pogrzebowego i odpraw wypłacanych na podstawie odrębnych przepisów. Jeżeli rodzina obejmuje więcej niż dwie osoby uprawnione do renty rodzinnej, kwotę określoną w zdaniu poprzedzającym zwiększa się o 5.000 zł na każdego dalszego uprawnionego.

§ 5. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) mogą w przypadkach szczególnie uzasadnionych przyznać jednorazowe odszkodowanie wyższe niż wynikające z § 4.

§ 6. Jednorazowe odszkodowanie określone w § 4 ust. 2 wypłaca się w terminie 14 dni od przedłożenia przez pracownika ostatecznego orzeczenia komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, zaliczającej pracownika do jednej z grup inwalidów.

§ 7. 1. Jednorazowe odszkodowanie określone w § 4 ust. 3 wypłaca się małżonkowi oraz dzieciom, które w chwili śmierci były przez pracownika utrzymywane lub miały prawo do świadczeń alimentacyjnych z jego strony, a w razie braku tych osób — innym członkom rodziny, spełniającym warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej w myśl przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6).

2. Jeżeli pracownik z tytułu choroby zawodowej otrzymał jednorazowe odszkodowanie (§ 4 ust. 2), a następnie zmarł na skutek tej choroby, pozostałej po nim rodzinie przysługuje jednorazowe odszkodowanie tylko wówczas, gdy jest ono wyższe od odszkodowania wypłaconego zmarłemu pracownikowi, przy czym z odszkodowania tego potrąca się kwotę wypłaconą pracownikowi.

3. Jednorazowe odszkodowanie, o którym mowa w ust. 1, wypłaca się w terminie 14 dni od ustalenia przez organy

państwowej inspekcji sanitarnej, iż pracownik zmarł na skutek choroby zawodowej.

§ 8. 1. Istnienie choroby zawodowej uzasadniającej prawo do świadczeń określonych w §§ 2—4 stwierdzają organy państwowej inspekcji sanitarnej w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 16 kwietnia 1968 r. w sprawie zgłaszania chorób zawodowych i ich stwierdzania oraz dokumentacji, sprawozdawczości i statystyki tych chorób (Dz. U. Nr 14, poz. 86).

2. Stwierdzenie choroby zawodowej, o którym mowa w ust. 1, następuje z urzędu, a także na wniosek pracownika, a w razie jego śmierci — na wniosek pozostałej po nim rodziny.

3. O stwierdzeniu choroby zawodowej organ państwowej inspekcji sanitarnej (ust. 1) zawiadamia zakład pracy zatrudniający pracownika, u którego stwierdzono chorobę zawodową, oraz zainteresowanego pracownika, a w razie jego śmierci — pozostałą po nim rodzinę.

4. Stwierdzenie choroby zawodowej dokonane przez organ państwowej inspekcji sanitarnej jest wiążące dla zakładu pracy, komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia oraz organów rentowych.

5. Renty inwalidzkie (§ 2) oraz jednorazowe odszkodowania (§ 4) przyznaje się na podstawie orzeczeń komisji lekarskiej do spraw inwalidztwa i zatrudnienia, stwierdzają-

cych inwalidztwo i jego związek przyczynowy z chorobą zawodową.

6. Komisje lekarskie do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wydają orzeczenia na podstawie art. 13 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) oraz przepisów wykonawczych wydanych na podstawie tego artykułu.

7. Od orzeczeń organów państwowej inspekcji sanitarnej przysługują środki prawne przewidziane w przepisach dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 37, poz. 160), a od orzeczeń komisji lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia — środki prawne przewidziane w przepisach, o których mowa w ust. 6.

§ 9. W zakresie przyznawania i wypłacania świadczeń przewidzianych w rozporządzeniu oraz rozpatrywania sporów o te świadczenia stosuje się przepisy art. 14 i 16 ustawy.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1968 r., a w stosunku do osób mających prawo do renty inwalidzkiej lub rodzinnej przewidzianej w przepisach określonych w art. 1 ust. 3 pkt 3 ustawy, jeżeli inwalidztwo lub śmierć pracownika nastąpiły wskutek krzemicy lub krzemogruźlicy — z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

146

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 18 czerwca 1968 r.

w sprawie szczegółowych zasad zmniejszania rent inwalidzkich przysługujących z tytułu wypadków przy pracy w razie osiągnięcia przez rencistę zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł.

Na podstawie art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8) oraz art. 84 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zmniejszenie renty inwalidzkiej przysługującej z tytułu wypadku przy pracy renciście zaliczonemu do II lub III grupy inwalidów następuje w razie osiągnięcia przez niego zarobku z tytułu zatrudnienia lub dochodu z innych źródeł.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przypadkach, w których rencistę ze względu na wysokość osiągniętych zarobków lub dochodów traktuje się według przepisów o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin na równi z rencistą nie zatrudnionym lub nie posiadającym dochodu z innych źródeł.

§ 2. 1. Renta inwalidzka określona w § 1 podlega zmniejszeniu tylko wtedy, gdy renta ta wraz z miesięcznym zarobkiem z tytułu zatrudnienia lub dochodem z innych źródeł przekracza kwotę zarobku, stanowiącego podstawę wymiaru tej renty.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 rentę inwalidzką zmniejsza się o kwotę różnicy między tą rentą wraz z miesięcznym zarobkiem lub dochodem, o których mowa w ust. 1, a kwotą zarobku stanowiącego podstawę wymiaru tej renty.

3. Renta inwalidzka ustalona w myśl ust. 2 nie może być niższa od renty inwalidzkiej przysługującej z tytułu wypadku w zatrudnieniu przewidzianej w przepisach, o których mowa w art. 1 ust. 3 pkt 2—4 ustawy z dnia 23 stycznia

1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8), dla osoby osiągającej zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł.

4. Przy zmniejszaniu renty inwalidzkiej (§ 1) bierze się pod uwagę:

- 1) w razie osiągnięcia zarobków z tytułu zatrudnienia — łączny zarobek w gotówce i w naturze, który przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru renty, wypłacony w miesiącu kalendarzowym po potrąceniu podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne;
- 2) w razie osiągnięcia dochodu z innych źródeł podlegającego podatkowi:
  - a) od wynagrodzeń — dochód po potrąceniu tego podatku obliczony w stosunku miesięcznym,
  - b) obrotowemu i dochodowemu lub tylko dochodowemu — dochód ustalony dla wymiaru podatku dochodowego niezależnie od zwolnień podatkowych, ustalony w stosunku miesięcznym, z okresu przyjętego dla wymiaru tego podatku,
  - c) gruntowemu — roczny przychód szacunkowy ustalony dla wymiaru tego podatku, bez uwzględnienia ulg stosowanych przy ustalaniu tego przychodu, podzielony przez 12.

5. Jeżeli rencista posiada dochody z kilku źródeł określonych w ust. 4 pkt 2, dochody te zlicza się.

§ 3. 1. Renta inwalidzka ulega zmniejszeniu poczynając od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego następującego po miesiącu, w którym rencista osiągnął zarobek z tytułu zatrudnienia lub dochód z innych źródeł.